

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **B. B.**, zastoupeného JUDr. Robertem Jonákem, advokátem se sídlem Žižkova 280, Havlíčkův Brod, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2000, č. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2006, č. j. 28 Ca 46/2001 – 150,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 11. 2000, č. X. Napadeným rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci od 29. 5. 2000 plný invalidní důchod podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), v částce 8233 Kč.

Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Správní řízení před žalovanou bylo zahájeno na základě žádosti žalobce sepsané a uplatněné na Okresní správě sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Havlíčkově Brodě dne 29. 5. 2000, jíž se žalobce domáhal přiznání plného invalidního důchodu v souvislosti s „pracovním úrazem“ z roku 1988. Zdravotní stav žalobce posoudila dne 14. 8. 2000 lékařka OSSZ v Chrudimi, která označila za rozhodující zdravotní postižení žalobce artrózu kyčelních kloubů; toto postižení zařadila do kapitoly XV odd. H položky 46.3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), a stanovila 70 % míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, přičemž za datum vzniku plné invalidity z příčin obecných označila 29. 5. 2000.

Proti citovanému rozhodnutí žalované podal žalobce opravný prostředek, ve kterém zvláště namítal souvislost jeho prokázané plné invalidity s nemocí z povolání (přecitlivělost na chrom), přičemž nečinil sporným datum vzniku plné invalidity ani výši přiznané dávky. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu byl plný invalidní důchod přiznán z obecných příčin dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ačkoliv žádal o plný invalidní důchod následkem pracovního úrazu ve smyslu ust. § 38 písm. b) téhož zákona. Ohledně svého přesvědčení o příčinné souvislosti invalidity s hlášenou nemocí z povolání odkázal žalobce na znalecký posudek MUDr. N., jenž byl vypracován pro účely řízení vedeného před Okresním soudem v Havlíčkově Brodě pod sp. zn. 3 C 901/1997 o náhradu škody pro žalobcovu nemoc z povolání.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2002, č. j. 28 Ca 46/2001 - 36, bylo rozhodnutí žalované potvrzeno. Krajský soud se přitom opíral zejména o posudek vypracovaný posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „posudková komise MPSV“) v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2001. Proti tomuto rozsudku podal žalobce podle právního stavu platného a účinného do 31. 12. 2002 odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, který usnesením ze dne 26. 11. 2002, č. j. 2 Cao 108/2002 - 46, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 6. 2002, č. j. 28 Ca 46/2001 - 36, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vrchní soud shledal zásadní pochybení v postupu krajského soudu v tom, že neodstranil pochybnosti o žalobcem namítané podjatosti posudkové komise MPSV v Hradci Králové, resp. nepředložil věc orgánu příslušnému k rozhodnutí o námitce podjatosti této posudkové komise. Krajský soud také podle vrchního soudu pochybil v tom, že si nevyžádal od posudkové komise reakci na obsah a závěry znaleckých posudků obsažených ve spise Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ve věci vedené pod sp. zn. 3 C 901/1997, v němž se pro řízení o náhradu škody pro nemoc z povolání vychází z toho, že invalidita žalobce je v příčinné souvislosti s touto nemocí. V tomto směru uložil vrchní soud krajskému soudu pochybnosti odstranit, a to i doplňujícím či přímo novým posudkem.

V dalším řízení Krajský soud v Hradci Králové nejdříve předložil žalobcem vznesenou námitku podjatosti do jednotlivých členů posudkové komise MPSV v Hradci Králové orgánu příslušnému k rozhodnutí dle § 12 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, jenž vznesenou námitku podjatosti zamítlo jako nedůvodnou s tím, že předseda

posudkové komise MUDr. M. P. a její členové MUDr. J. Č. a P. T. nejsou vyloučeni z projednání věci.

Krajský soud v Hradci Králové následně rozsudkem ze dne 31. 5. 2006, č. j. 28 Ca 46/2001 – 150, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované. Vázán právním názorem vrchního soudu ve zrušujícím rozhodnutí, zaměřil dokazování na zkoumání souvislosti žalobcovy invalidity s tvrzenou chorobou z povolání. Krajský soud doplnil dokazování o doplňující posudek posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 18. 1. 2005 k prvoposudku této komise ze dne 27. 9. 2001, avšak za přítomnosti jiného lékaře specialisty, a o druhý dodatek s datem 9. 6. 2005. Pro trvající námitky žalobce opakovaně směřující do tvrzené podjatosti posudkové komise MPSV v Hradci Králové nechal krajský soud vypracovat navíc nové posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí MPSV pro Středočeský kraj posudkem ze dne 11. 4. 2006. Krajský soud měl k dispozici spis Okresního soudu v Havlíčkově Brodě, sp. zn. 3 C 901/1997, zejména hodnotil žalobcem namítané posudky znalců MUDr. N. a MUDr. B., které byly provedeny uvedeným okresním soudem v řízení o náhradu za ztrátu na výdělku za účelem prokázání žalobcovy plné invalidity v souvislosti s jeho chorobou z povolání.

Krajský soud v Hradci Králové v rámci svého právního posouzení vyšel z posudkových závěrů posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2001, která mj. konstatovala existenci nemoci z povolání, a to kontaktního alergického ekzému s přecitlivělostí na chrom zjištěnou a hlášenou v roce 1988. Jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posudková komise označila postižení kyčelních kloubů, datované od roku 1987 na podkladě vrozené dysplazie a parainfekčního zánětu kloubní výstelky levého kyčelního kloubu. Posudková komise uvedla, že nebyla prokázána úrazová souvislost, ani nebyla artróza kyčelních kloubů uznána jako nemoc z povolání. Zdůraznila, že plná invalidita žalobce je z obecných příčin, což potvrzuje i znalecký posudek MUDr. B. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanovila shodně s lékařkou OSSZ v Chrudimi podle kapitoly XV odd. H položky 46.3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. na 70 %. Zvolila horní hranici procentního rozpětí pro další zdravotní postižení žalobce. V prvním dodatku se posudková komise podrobně vyjadřovala k otázce plné invalidity v souvislosti s chorobou z povolání žalobce tak, že plná invalidita žalobce není v příčinné souvislosti s následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání podle § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Posudková komise hodnotila kontaktní alergický ekzém žalobce jako posudkově méně významnou nemoc z povolání dlouhodobě stabilizovanou toliko s lokálními projevy. Dále se zabývala posudkovými závěry znalců MUDr. N. a MUDr. B., týkajícími se dané věci. Ve druhém dodatku posudková komise hodnotila konkrétní důsledky alergie na chrom pro indikovanou operativní náhradu kyčelního kloubu žalobce a druhy dostupných endoprotéz.

I v dalším posudkovém zhodnocení žalobcova zdravotního stavu, dokončeném dne 11. 4. 2006, se posudková komise MPSV pro Středočeský kraj přiklonila k hodnocení a závěrům předchozích posudkových orgánů, shoda nastala jak v rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého stavu žalobce, tak i v zařazení tohoto postižení do přílohy k vyhlášce včetně výsledné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti s tím, že

plná invalidity žalobce je z příčin obecných. Postižení kyčlí je neurgentně indikováno k operaci TEP. Posudková komise výslovně nesouhlasila s hodnocením a zařazením zdravotního postižení žalobce, tak jak bylo provedeno znalcem MUDr. N. Dále uvedla, že u žalobce byla kontraindikována pouze náhrada kyčelního kloubu hlavicí obsahující chrom. Při volbě všech ostatních materiálů oper. komponent (běžně dostupných i používaných v době rozhodné pro posouzení věci) se nejedná o materiál žalobce alergizující. Operativní řešení těžkého degenerativního postižení kyčlí žalobce tedy nebylo z důvodu choroby z povolání kontraindikováno. Odbornými lékaři byla v případě žalobce vyloučena i možnost onemocnění raritní chromovou artropatií.

Krajský soud vyhodnotil uvedené posudky tak, že posudkové komise MPSV v Hradci Králové a pro Středočeský kraj měly při jeho zpracování dostatek podkladů ke zjištění zdravotního stavu žalobce, jejich posudkové závěry jsou přesvědčivé a náležitě zdůvodněné, tak i podložené lékařskými zprávami. Krajský soud vzal za podstatné zejména zjištění obou posudkových komisí, že operace kyčlí u žalobce přicházela v úvahu za použití náhrady neobsahující chrom, tudíž operace v minulosti nebyla ani v současné době není kontraindikována. Závěry posudku znalce MUDr. N. krajský soud nepovažuje za dostatečně odborně odůvodněné a postrádají podle něj kvalitní znaleckou rozvahu.

V kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2006, č. j. 28 Ca 46/2001 – 150, žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl kasační důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel také namítl, že se krajský soud náležitým způsobem nevypořádal se všemi žalobními námitkami týkajícími se příčin vzniku invalidity a nerespektoval při svém rozhodování závazný právní názor vyslovený v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 11. 2002, č. j. 2 Cao 108/2002 - 46, neboť doplňující posudek ze dne 18. 1. 2005 vydala posudková komise MPSV v Hradci Králové ve složení, kde nadále trvají pochybnosti o nepodjatosti členů, o nichž nebylo předepsaným způsobem rozhodnuto, jmenovitě jde o lékařku MUDr. K. Stěžovatel je přesvědčen, že závěr posudkové komise MPSV pro Středočeský kraj stran určení artrózy kyčelních kloubů jako rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce není správný a odporuje závěrům, které ve věci Okresního soudu v Havlíčkově Brodě, vedené pod sp. zn. 3 C 901/1997, učinili nezávisle na sobě znalci MUDr. N., MUDr. B. a MUDr. K. Stěžovatel dále namítl, že tato posudková komise v posudku ze dne 9. 6. 2005 při stanovení svých závěrů vyšla mj. z posudků lékařů OSSZ v Havlíčkově Brodě, ačkoliv tito byli následně vyloučeni z projednávání věci. Posudková komise MPSV pro Středočeský kraj ve svém posudku zpochybnila hodnocení invalidity bez onemocnění kyčlí, jak je učinil ve svém posudku znalec MUDr. N., aniž by podle stěžovatele byla k takovému postupu oprávněna a aniž by prokázala příslušné odborné zaměření svých členů. Uvedená posudková komise se podle názoru stěžovatele vůbec nezabývala vztahem jeho nemoci z povolání a onemocnění kyčlí. Stěžovatel se domnívá, že nový posudek posudkové komise MPSV pro Středočeský kraj neodstranil vznesené pochybnosti o správnosti závěrů, které učinila dříve posudková komise MPSV v Hradci Králové. Proto stěžovatel navrhoval, aby krajský soud vyžádal znalecký posudek znalce (případně znaleckého ústavu) z oboru soudního či pracovního lékařství a z oboru ortopedie, jenž by se především jednoznačně vypořádal s odlišnými závěry znalců ve sporu o náhradu

škody na zdraví pro stěžovatelovu nemoc z povolání. Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že nevyvodil odpovídající závěry ze zjevného právního pochybení žalované v napadeném rozhodnutí, kdy dávka důchodového pojištění mu měla být přiznána podle § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, nikoli podle § 39 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Toto právně vadné rozhodnutí krajský soud „ponechal v platnosti a účinnosti, přestože může dotčeným osobám způsobit škodu“. Řízení před krajským soudem tak zůstalo podle stěžovatele neúplné. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

O jednotlivých stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle nějž lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Dále namítl naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Ačkoliv stěžovatel důvody podané kasační stížnosti výslovně podřadil toliko pod citovaná ustanovení s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že napadá rozsudek krajského soudu zároveň i z důvodu vyjádřeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud náležitým způsobem nevypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, nerespektoval závazný právní názor vyslovený Vrchním soudem v Praze ve zrušovacím rozhodnutí a neprovedl stěžovatelem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem znalce z oboru soudního či pracovního lékařství a z oboru ortopedie, v důsledku čehož krajský soud rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Pokud se jedná o stěžovatelem tvrzené naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Pod důvody citované ustanovení spadají zejména takové případy, kdy skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán či chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím správním orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění

správného skutkového závěru, nebo řízení před rozhodujícím správním orgánem bylo porušeno v intenzitě přímo související s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. V souzené věci jde o nárok na důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí o takovém nároku proto závisí především na odborném lékařském posouzení. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o nároku ve věcech důchodového zabezpečení je závislé především na odborném posouzení zdravotního stavu občana posudkovým lékařem příslušné správy sociálního zabezpečení. Vzhledem k tomu, že žalovaná vycházela z řádného podkladu, tj. posudku lékařky OSSZ v Chrudimi, nelze shledat pro tvrzené vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žádný podklad, neboť rozhodnutí žalované mělo ve spise zjevnou oporu, rovněž žalovaná při zjišťování skutkové podstaty neporušila ustanovení o řízení před správním orgánem způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost. Taktéž nelze na samotné rozhodnutí žalované pohlížet jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jak výrok, tak i důvody jsou zcela seznatelné; i forma vydaného rozhodnutí je v souladu se zákonem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 Ads 15/2003 - 60, publikovaný pod č. 176/2004 Sb. NSS).

Pro závěr o důvodnosti stěžovatelem uplatněného stížního bodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., musel Nejvyšší správní soud nejprve především posoudit, zda Krajský soud v Hradci Králové splnil podmínky stanovené Vrchním soudem v Praze, uvedené ve zrušujícím usnesení ze dne 26. 11. 2002, č. j. 2 Cao 108/2002 - 46. Vrchní soud v Praze označeným usnesením Krajskému soudu v Hradci Králové zejména uložil, aby odstranil pochybnosti o možné podjatosti členů posudkové komise MPSV v Hradci Králové a poté nechal vypracovat doplňující (event. nový) posudek s ohledem na závěry vyjádřené v rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 25. 3. 2002, č. j. 3 C 901/97 - 401. Z obsahu soudního spisu pro Nejvyšší správní soud vyplynulo, že krajský soud obě podmínky, uložené mu zrušujícím usnesením vrchního soudu, splnil. Jednak Ministerstvo práce a sociálních věcí, odbor posudkové služby sociálního zabezpečení, rozhodlo o zamítnutí stěžovatelem vznesené námitky podjatosti členů posudkové komise MPSV v Hradci Králové, jež vypracovávala posudkové zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele ze dne 27. 9. 2001, tedy odstranilo pochybnosti o možné podjatosti posudkové komise. A jednak krajský soud vyžádal dva doplňující dodatky k prvoposudku posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2001, navíc nechal krajský soud vypracovat i nové posudkové zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele posudkovou komisí MPSV pro Středočeský kraj posudkem ze dne 11. 4. 2006. Tyto další posudky měly zodpovědět otázky předešlé ve zrušujícím usnesení vrchního soudu.

Nejvyšší správní soud uvážil, že Krajský soud v Hradci Králové postupoval v souladu se zákonem, jestliže vycházel z posudků vydaných posudkovými komisemi MPSV, jež zasedaly v předepsaném složení, tedy za přítomnosti předsedy, tajemníka komise a dalšího lékaře, a to z oboru ortopedie, tudíž z oboru nemoci, jež byla stanovena jako rozhodující příčina poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele (účast lékařky MUDr. K. s odborností KCHOP při prvním dodatku k posudku posudkové komise MPSV v Hradci Králové byla účelově zvolena z hlediska předmětu doplňujícího posouzení). V tomto směru je tak třeba odmítnout námitku stěžovatele zpochybňující odbornost členů posudkových komisí MPSV, jedná se o orgány zákonem přímo pověřené

ke kvalifikované činnosti posuzování zdravotního stavu občanů a jejich pracovní schopnosti pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění.

Krajský soud oba posudky posudkové komise MPSV v Hradci Králové a posudkové komise MPSV pro Středočeský kraj zhodnotil a dospěl k závěru, že je lze považovat za úplné ve skutkových zjištěních a přesvědčivé co do posudkových závěrů. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Nutno zdůraznit, že obě posudkové komise i lékařka OSSZ v Chrudimi shodně určily rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele, tak i zařazení jeho rozhodujícího zdravotního postižení do přílohy k vyhlášce včetně výsledné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se závěrem, že plná invalidity stěžovatele je z obecných příčin. Obě posudkové komise se podrobně vyjádřily ke všem aspektům stěžovatelova zdravotního stavu, přičemž jej posuzovaly k datu vydání napadeného správního rozhodnutí. Přesvědčivým způsobem určily, že zjištěný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele není v přímé souvislosti s jeho hlášenou nemocí z povolání či s jiným pracovním úrazem. Námitka stěžovatele, že se posudková komise MPSV pro Středočeský kraj vůbec nezabývala vztahem stěžovatelova rozhodujícího zdravotního postižení a jeho nemoci z povolání je s odkazem na obsah předmětného posudku zcela nedůvodná. Obě posudkové komise se dostatečně vypořádaly i se závěry znaleckých posudků provedených v rámci řízení vedeného u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě o náhradu škody pro nemoc z povolání stěžovatele. Na podkladě těchto posudků pak krajský soud v napadeném rozhodnutí uspokojivě zdůvodnil zpochybnění posudkového zhodnocení znalce MUDr. N. Ke znaleckému posudku MUDr. N. mohl krajský soud přihlížet pouze jako k jinému listinnému důkazu, a to jen v rozsahu zjištění, ke kterým je dle své odbornosti kompetentní se vyjadřovat (pozn. soudu). Posudkové závěry ostatních znalců porýzené pro účely civilního řízení před okresním soudem v rozporu s hodnocením posudkových komisí nejsou. Se závěry krajského soudu týkajícími se uvedených posudků posudkových komisí Nejvyšší správní soud souhlasí, a má za to, že Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 5. 2006, č. j. 28 Ca 46/2001 – 150, provedl vše, co mu bylo Vrchním soudem v Praze uloženo.

Ohledně principu hodnocení jednotlivých důkazů Nejvyšší správní soud odkazuje na ust. § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ust. § 64 s. ř. s., podle něhož soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Nejvyšší správní soud má za to, že v dané věci nebylo třeba odstraňovat žádné pochybnosti, neboť obě posudkové komise i posudková lékařka OSSZ posoudily věc shodně a jejich posouzení je v souladu s odbornými lékařskými vyšetřeními. V jejich posudkových závěrech nejsou žádné rozpory, které by vyžadovaly ze strany krajského soudu další dokazování. Skutečnost, že stěžovatel s posouzením zdravotního stavu nesouhlasí, nelze považovat za kvalifikovaný rozpor, který by byl způsobilý vyvolat úvahu o vypracování znaleckého posudku. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud správně uvážil, pokud v souzené věci neshledal důvody pro přibrání znalce a vypracování znaleckého posudku.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud i poměrně obecně formulovanou námitku stěžovatele, že se krajský soud náležitým způsobem nevypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele týkajícími se příčin vzniku invalidity. Z podrobného odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu vyplývá opak, tj. krajský soud se pečlivě zabýval všemi stěžovatelem uplatněnými žalobními body. Se zřetelem k výše uvedenému, lze na tomto místě uzavřít, že se krajský soud nedopustil namítaných vad řízení a kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak není dán.

Krajský soud, vázán právním názorem Vrchního soudu v Praze v jeho zrušovacím rozhodnutí, se nemohl soustředit na otázku, zda skutečnost, že stěžovateli byl plný invalidní důchod přiznán z tzv. obecných příčin, nikoli jako tvrzený následek pracovního úrazu, může mít za následek stěžovatelovo zkrácení na právech ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. (§ 129 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud k této otázce uvádí:

Jak vyplývá z obsahu spisu, stěžovatel ani v žalobě, ani později v průběhu soudního řízení nenamítal nic proti výši plného invalidního důchodu, který mu byl napadeným rozhodnutím přiznán, nenamítal nic ani proti datu, od něhož mu byl tento důchod přiznán. Jeho námitka, kvůli níž se vedlo dlouholeté soudní řízení, spočívala v tom, že v napadeném rozhodnutí mělo být místo slov „§ 39 odst. 1/a“ uvedeno „§ 38 písm. b)“. Podle § 108 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, pokud tento zákon nestanoví jinak, platí pro řízení ve věcech nemocenského pojištění a důchodového pojištění a pro řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti obecné předpisy o správním řízení. Podle § 47 odst. 1 správního řádu musí rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Podle odstavce 2 téhož ustanovení výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí uvedla, že plný invalidní důchod žalobci přiznává podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění; tím splnila povinnost ve výroku rozhodnutí uvést ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. I kdyby byla správná námitka žalobce, že ve výroku napadeného rozhodnutí mělo být uvedeno, že plný invalidní důchod se přiznává ve stejné výši a od stejného data podle § 38 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, pak takovou námitku nelze posoudit tak, že žalobce byl takto formulovaným rozhodnutím zkrácen na svých právech ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce by mohl být zkrácen na svých právech pouze v případě, kdy by mu byl přiznán důchod v nesprávné výši nebo od nesprávného data.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho

běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2008

Vlašín

JUDr. Jaroslav
předseda senátu